

KELLEY ARMSTRONG

PROBOUZENÍ

Nejtemnější síly

KELLEY ARMSTRONG

PROBOUZENÍ

Nejtemnější síly

2014

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Copyright © 2009 by KLA Fricke Inc.
Translation © 2014 by Sylva Švihelová
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE AWAKENING,
přeložila Sylva Švihelová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-87910-64-1

KDYŽ JSEM ZASLECHLA cvaknutí zámku ve dveřích své cely, můj omámený mozek se v první chvíli domníval, že je to Liz, asi se jí všechno rozleželo v hlavě a vrací se zpět. Ale duchové neotevírají dveře. Tu a tam sice požadují, abych jakési dveře otevřela, třeba pokud jsou za nimi pohřbena těla bytostí s nadpřirozenými schopnostmi, které usmrtil jistý šílený vědec. Pak po mně chtějí, abych je probudila k životu a položila jim pár otázek. Nikdy však nepotřebují otevřít dveře sami sobě.

Posadila jsem se na posteli a protírala si oči. Snažila jsem se zaostřit svůj zakalený zrak a zaplašit mlhavý příkrov způsobený značnou dávkou sedativ, která mi vpravili do těla. Dveře se nejdříve pootevřely jen na malou škvírku. Sklouzla jsem z postele a po špičkách prošla po měkkém koberci na opačný konec pokoje, který se ve mně snažil vyvolat dojem, že jsem vlastně v hotelu. V duchu jsem se modlila, aby tu osobu na druhé straně někdo zavolal a mně se tak naskytla příležitost dostat se odsud dříve, než tihle lidé začnou provádět podivné pokusy, kvůli kterým mě sem zavřeli...

„Zdravím tě, Chloe.“ Dveře se otevřely dokořán a dovnitř vkráčel rozzářený doktor Davidoff s výrazem toho nejlaskavějšího stařečka pod sluncem. Není zas tak starý – odhadla bych ho asi na padesát – ale skvěle by se hodil pro filmovou roli stárnoucího roztržitého vědce. Nepochybují, že detaily tohoto vý-

razu pečlivě piloval tak dlouho, dokud je nedovedl k naprosté dokonalosti.

Za ním se objevila žena s pěkně upravenými blond vlasy oděná v elegantním značkovém kostýmu. Bez váhání bych ji obsadila do role matky té nejprotivnější holky ve třídě. Tady se dopouštím malého podvodu, neboť přesně takhle to je. Předemnou stála matka jediné spolubydlící, kterou jsme vynechali ze svých plánů na útěk z Lylova domova, Viktorie – Tori – Enrightové. Logicky, vždyť jedním z důvodů, proč jsem se nakonec rozhodla utéct, byla právě ona.

Nesla si velkou tašku, jako by se právě vrátila z nákupů a jen tak mimochodem se sem cestou na oběd zastavila provést pár hrůzných pokusů.

„Vím, že máš na srdci spoustu otázek, Chloe,“ spustil doktor Davidoff, když jsem usedla na okraj postele. „Jsme tady proto, abychom ti je zodpověděli. Ale nejdříve potřebujeme pomoc od tebe.“

„Simon a Derek,“ pronesla úsečně paní Enrightová. „Kde jsou?“

Upřela jsem pohled na doktora Davidoffa, který se na mě usmíval a pokyvoval hlavou, abych neotálela s odpovědí. Naprosto automaticky očekával, že bez mrknutí oka zradím své kamarády.

Nikdy jsem nebyla vzteklé dítě. Nikdy jsem neutekla z domu. Nikdy mě ani nenapadlo zlostně dupat nohama a vřískat, jak je ke mně život nefér a že bych se nejraději nebyla narodila. Kdykoli mi táta sdělil, že se opět stěhujeme a musím změnit školu, poslušně jsem přikývla a odvětila, že chápu, i když jsem měla sto chutí začít brečet a ječet, že jsem si sotva stačila najít kamarády.

Přijmi svůj úděl. Buď vděčná za to dobré. Už jsi přece velká holka.

Když se teď ohlédnu a uvědomím si, jak jsem celý život bez reptání dělala, co mi řekli, najednou jasně vidím, jak lehce jsem se nechala chytit do jejich hry. Kdykoli mě dospělí pohladili po hlavě a pochválili, jak se chovám dospěle a rozumně, ve

skrytu duše se jim ulevilo, že tomu tak není – to abych náhodou nepochybovala o jejich rozhodnutích a nepouštěla se s nimi do sporu.

Hleděla jsem na doktora Davidoffa a paní Enrightovou a myslela na všechno, co mi provedli – jak mi lhali a drželi mě pod zámek – a v té chvíli jsem doopravdy *chtěla* začít vztek-
le dupat nohama. Chtělo se mi vrískat. Ale takovou radost jim fakt neudělám.

Zadívala jsem se paní Enrightové do očí a udiveně se otáza-
la: „Chcete říct, že jste je ještě nenašli?“

Myslím, že kdyby doktor Davidoff nepozvedl ruku, asi by
mi jednu ubalila.

„Ne, Chloe, ještě jsme chlapce nenašli,“ odpověděl místo ní.
„Máme velké starosti o Simonovo bezpečí.“

„Vy si myslíte, že Derek by mu mohl ublížit?“

„Jistěže ne úmyslně. Víím, že cítí k Simonovi silné pouto.“

Pouto? Proč takové podivné slovo? Je pravda, že Derek a Si-
mon, ačkoli jsou jen nevlastní bratři, mají k sobě bližší vztah
než leckterí pokrevní sourozenci, které znám. A i když je De-
rek vlkodlak, právě ta vlčí část jeho osobnosti mu *brání* jakkoli
ublížit Simonovi. Chránil by ho za každou cenu – viděla jsem
to na vlastní oči.

Zřejmě jsem se zatvářila dost nedůvěřivě, protože doktor
Davidoff zavrtěl hlavou, aby dal najevo, že můj postoj ho ve-
lice mrzí. „Tak dobrá, Chloe. Jestliže si nehodláš dělat starosti
o Simonovo bezpečí, snad by ses alespoň mohla obávat o jeho
zdraví.“

„Ja-jak to-to...“ Vždycky začnu zadržávat, když se mě
zmocní panika. Rozhodně jsem nechtěla, aby na mě bylo znát,
že zasáhli citlivé místo. Zkusila jsem to znovu, tentokrát poma-
leji. „Jak to myslíte – o jeho zdraví?“

„Jeho zdravotní stav.“

Zjevně nejsem jediná, kdo moc kouká na filmy. Teď ještě
zbývá, aby mi řekli, že Simon trpí nějakou vzácnou chorobou
a jestli nedostane své léky do dvanácti hodin, je s ním amen.

„Jaký zdravotní stav?“

„Trpí cukrovkou,“ začal mi vysvětlovat doktor Davidoff. „Hladina cukru v jeho krvi se musí sledovat a regulovat.“

„Takovým tím měřičem na testování krve?“ pronesla jsem pomalu a najednou se mi vybavilo, jak se Simon vždycky před jídlem vytratil na toaletu. Měla jsem za to, že si jen pečlivě myje ruce. Jednou jsme se potkali, právě když vycházel ven a spěšně strkal do kapsy jakési malé černé pouzdro.

„Přesně tak,“ odvětil doktor Davidoff. „Pod správným dohledem je cukrovku jednoduché zvládnout. Vůbec sis ničeho nevšimla, taky nebylo proč. Simon vede normální život.“

„Až na jednu věc,“ podotkla Toriina matka.

Zalovila ve své obří tašce a vytáhla batoh. Vypadal jako ten Simonův, ale na to hned tak neskočím – určitě není problém někde sehnat podobný. Vytáhla z něj mikinu, která nepochybně patří Simonovi, ale nechal přece v Lylově domově plnou skříň oblečení. Není nic jednoduššího než tam zajít a něco sebrat.

Pak přišel na řadu blok na kreslení a pouzdro s pastelkami. V Simonově pokoji si mohli najít bezpočet komiksových kreseb. Průhledné...

Paní Enrightová zalistovala skicákem a obracela ke mně jednotlivé stránky. Simonovy rozpracované kresby. Tyhle by tam opravdu nenechal.

Nakonec položila na stůl svítilnu. Tu z Lylova domova – strkal si ji do batohu před mými zraky.

„Simon nám proklouzl, když lezl přes plot,“ vysvětlovala mi. „Batoh měl přehozený přes jedno rameno a upadl mu. Naši lidé byli přímo za ním, a tak se pro něj nemohl vrátit. Uvnitř je něco, co bude potřebovat mnohem naléhavěji než oblečení a výtvarné potřeby.“

Otevřela váček z modrého silonu. Uvnitř se nacházely dvě průhledné ampule, které vypadaly jako psací pera. Jedna byla naplněna kalnou tekutinou, ta druhá čirou. „Inzulín, který má dodat to, co Simonovo tělo nedokáže samo vytvořit. Musí si to píchnout třikrát denně.“

„Co se stane, když to neudělá?“

Doktor Davidoff si vzal slovo. „Nehodláme tě strašit tím, že pokud vynechá jednu dávku, zemře. Vynechal už svou ranní a jsem si jist, že se jen necítí ve své kůži. Ale do zítřka už začne zvracet. Tak během tří dnů upadne do diabetického kómatu.“ Vzal váček z rukou Toriiny matky a položil ho přede mě. „Tohle musíme předat Simonovi. A proto potřebujeme, abys nám ho pomohla najít.“

Slíbila jsem, že se pokusím.